

ΕΦΗΜΕΡΙΣ ΠΟΥ ΤΗΝ ΓΡΑΦΕΙ Ο ΣΟΥΡΗΣ

Ἐκτον κι' εἰκοστὸν ἀριθμοῦμεν χρόνον
μέσα' στήν κλεινὴν γῆν τῶν Παρθενῶνων.

Καινούριος χρόνος ἔνδεκα καὶ χίλια κι' ἐνιακόσα,
ὅλο γιὰ τὴν Ἀνθρώπῳ θὰ περνοδὶν ἡ γλῶσσα.

Ὁ γδὴ τοῦ Γενάρη,
Διπλὴ μὰς ἀριθμᾷ.

Χίλια τώρα λογαριάζω κι' ἑκατὸν πενήντα τρία,
γιὰ παρὰ σῆμα λογίων βουῦτό καὶ φασαρία.

Ὁ ξύλινος Ἀμλέτος
ἔβγηκε χρυσοῦς ἐφέτος.

Ἐκκμαν καὶ σὲ πρὸ χρόνων
ἀργυροῦν ἱππότην μόνον,
πλὴν ἐφέτος παρ' ἐλπίδα
μοῦ ἔξεφύτρωσες χρυσοῦς...
δόξα δόξα' στήν πατρίδα,
πού' χ' ἱππότης περισσοῦς.

Σὺ λοιπὸν ὁ πατριώτης,
ποῦ περναῖς μὲ ῥίμα μόνον,
ἔγινες χρυσοῦς ἱππότης
μὲ τὸν νέο τοῦτο χρόνος;

Φ. — Ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα διὰ χρυσῶν κεράτων
μέχρι τετραπεράτων
πῶς ἀνταξία κρίνεται κι' ἡ τάξις τῶν λογίων
στεφάνων ἐπιγείων.

Σὺ λοιπὸν ὁ κουνενός,
σὺ βλακεῖς μὲ πατέντα,
ποῦ σ' ἀρέσει καφενές
καὶ μαρκοῦτσι καὶ κουδέντα.

Ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα σὲ κάποιους κοιλαράδες
πῶς ἀριστεῖα δίδονται καὶ' στοὺς καλαμαράδες.
Ὡς ξεῖν ἀγγέλλειν τάχιστα σὲ κεχηνότα πλήθη
πῶς τώρα πατριῶται,
δὲν εἶναι σὰν καὶ τότε,
ποῦ μὲ σταυροὺς ἐστόλιζαν βλαχοδημάρχων στήθη.

Σὺ, ποῦ τόσα τσαμπουνᾶς
κι' ὅλοένα κοπανᾶς
τοὺς συγχρόνους δικολάβους
καὶ τοὺς μεθυσοκοτάβους.

Ὡς Πατρίδα, σὲ μεγάλους
Ἀγορθώσεως καιροὺς
βλέπεις τώρα μὲ τοὺς ἄλλους
καὶ λογίους ἀργυροῦς.

Σὺ, ποῦ παίζεις πάντα λύραις
ἔστους Ρωμηοὺς λυπητερά,
κι' εἶσαι μία σαχλαμάρα.

Τώρα λάμπουν ὡς ἱππῶται
τῆς ἐνδόξου πρωτευούσης
καὶ γραμμάτων θιασῶται
καὶ γεννήματα τῆς Μούσης.

Καὶ τῆς ψεύτικαις τῆς λύραις
βλέπεις μόνον, φουκαρᾶ,
πού' χουν πέντε' στήν πεντάρα.

Τώρα πλέον κι' ἡ πλήθος
ἐμβροντήτων ποιητῶν
εἰσπηδᾷ σταυροβροίτης
ἔστους χοροὺς τῶν ἱπποτῶν.

Σὺ, ποῦ κι' ἂν λεπτό δὲν κλέβης,
μὰ τὴν κλεφτουριά ζηλεύεις,
κι' ὅλο σκέπτεσαι, φαφούτη,
πῶς μ' πορεῖς μὲ κάποιο τρόπο
νᾶχης κέρδη, νᾶχης πλούτη,
δίχως ρέψιμο καὶ κόπο.

Κάθε Μοῦσα παραχαίρει,
Περικλέτο κακομοίρη,
ἔστων βραβείων τὸν αἶψον.

Σὺ, πομπὴ τῆς Ρωμηοσύνης,
στιχουργὲς τεμπελχανᾶ,
δὲν μοῦ λές ἀληθινὰ
πῶς κατάρθωσες νὰ γίνης
καύχημα τῆς ἱπποσύνης;

Στέφανα κρατεῖ σὸ' χέρι,
καὶ μεγάλο πανηγύρι
γίνεται' στὸν Ἑλικῶνα.

Φασουλίδικο κεφάλι,
δὲν μοῦ λές νὰ σὲ χαρῶ
πῶς κατάρθωσες καὶ πάλι
ἔσθης προόδου τὸν καιρὸ
νὰ σ' ἀλλάζουν τὸν σταυρό;

Ἦχοι μέλπουν ἀργυροὶ
ποιητῶν καλλικελεύων,
κι' ἐλικήμπυκες χοροὶ
ψάλλοντ' Ἑλικωνιάδων.

Καὶ γραμμάτων ἱπποσύνη
δὲν ζῶναι στή γωνιά,
καὶ χορεύ' ἡ Μνημοσύνη
μὲ τῆς κύρας τῆς ἐνιά.

Καὶ γάργαρα καὶ λαμπερὰ
τῆς Κασταλίας τὰ νερά
δέχονται πάλιν πάλιν ἀπὸ πᾶν
ποῦ τρέφονται μὲ τῆς ψυχῆς καὶ μὲ τοῦ νοῦ τὰ βρώματα.

Καὶ τρίβουν τὰ μάτια τῶν ἐνέα λευκοφόρων
καὶ ζηλεμέναις κύραις
νὰ δοῦν τὰ παράσημα στὰ στήθη τῶν λογίων,
καὶ χαιρετοῦν μὲ τὸν νεὸν Ὑπουργεῖον.

Στὴν Κασταλία λούζονται τὰ μανδύα τῶν ἀλλή
καὶ λέγ' ἡ μὲν στήν ἄλλη
καλὲ τὰ νέα ξαφνικὰ τὰ μάθατε, κυράδες;
ἐδώσανε παράσημα καὶ στοὺς καλαμαράδες.

Εὐὲν φωνάζετε καὶ εὐοί!..
νὰ καὶ λογίων ἀμοιβή,
ἀνέλπιστα μαντάτα.

Ἀκόμη καὶ ἄλλη μὰ φορὰ
στὰ θεῖα λούσετε νερά
τὰ ἀλλή σας τὰ φράτα.

Μὴ πῶς σὰς φαίνεται καὶ αὐτὸ
τὰν ἐλπίστο τὸ χωράτι,
κορίτσια λευκοφόροι;

Ἐχουν σταυροὺς γὰρ χάσιμο,
καὶ δίνουνε παράσημο
καὶ στοὺς λογίους τώρα.

Ἡ Μοῦσαις τέτοια ψάλλουνε καὶ λένε μεταξύ τῶν
καὶ γίνονται συμπλέγματα περιχρῶν χαρίτων,
καὶ τῆς χαρᾶς ὀλίγου δὲν νὰ χάσουνε τὸν νοῦ τῶν,
καὶ τοὺς σταυροὺς κυττάζοντας τῶν σταυροφόρων τούτων,
ἀρχίζουν σταυροκόπημα καὶ μὲ τὰ δρό τῶν χερίων,
καὶ ὑψόνονται καὶ ὑψόνονται καὶ κουτουλοῦν τὰ στέρια.

Ρίχνουν σὲ σταυροὺς ματιὰς,
βλέπουν ἱπποτῶν θαλίαν,
καὶ ὅλο κάνουνε βουτιάς
στὰ νερά τῆς Κασταλίας.

Σκίρτα, πλάσις παλαδὴ...
καὶ λογίων ἀμοιβή
στῆς σοφίας τὸ λημέρι,
καὶ καθέναν τοὺς συγχάρι.

Πῶς τὸ πέτυχε καὶ σύ;
σὲ συγχάριω... μὴ λλ μερσί.
Πῶς τὸ πέτυχε καὶ ἐκεῖνος,
πῶς τὸ πέτυχε καὶ αὐτός;
μὲ σταυρὸ πέτ' καὶ ὁ σπίνος
καὶ ὁ γαμψὸν ἔστος.

Κάθε λόγιος χαιρέτω,
μὰ καὶ ἐμένα, Περικλέτο,
στρίβουν τώρα τὰ μαντά μου,
ὅταν τοὺς τοὺς καιροὺς
βλέπω περίξ ἀργυροὺς
ἀναργύρους τοῦ καλῆμου.

Σκάσε σκάσε, Περικλέτο,
μ' ἔκαναν χρυσοὺν ἐφέτο,
Σκάσε σκάσε, φαρμακόντο,
ἀπὸ ζήλια καὶ ἀπὸ φθόνου.

Τὸν χρυσοὺν ἐφέτος πῆρα,
καὶ χρυσόστομος στὸ μέλλον
μὲ χρυσὴ θὰ ψάλλω λύρα
πολιτεῖαν τῶν Ἀγγέλων.

Ἐγινε, βρὲ Περικλέτο, καὶ γὰρ σένα τέτοια χάρις;
σοῦ δωσαν τὸν ἀσημένιο;
ἔχεις τὸν καλαμαράνιο;
δὲν κατῶρθωσες νὰ πάρης
μήτε τὸν τενεκεδένιο.

Δὲν ἐπρόσμενα καὶ ἐφέτος ἓνα τέτοιο κελεπούρι,
μὰ νομίζω πῶς δικαίως μ' ἔχρυσώσανε, μουρμούρη,
γὰρ πολλὰς ὑπηρεσίας
καὶ μεγάλας μου θυσίας.

Π.—Γιὰτὶ σοὺ τὸν ἐδώσανε, κανάχι τοῦ διαδούλου;
σύ δὲν ἀγόρασες ποτὲ λαχεῖο καὶ τοῦ Στόλου.
Γιὰτὶ σοὺ τὸν ἐδώσανε; γιὰτὶ σ' ἄρεσ' ἡ λίμα
μὲ στῆχο καὶ μὲ ρίμα;

Γιὰτ' εἶσαι πάντα σὰν χαζὸς
καὶ κάνεις καὶ τὸν ποιητή;
καὶ τίς ἐμμέτρως ἢ πεζῶς
τὸ κράτος δὲν ὑπηρετεῖ;

Γιὰτὶ σοὺ τὸν ἐδώσανε δὲν εἰμπορὸν νὰ νοιώσω,
γιὰτὶ σοὺ τὸν ἐδώσανε, γαλιάνδρα κελαδήστρα;
μὲ τοῦτα τὰ παράσημα, ποὺ πέρνεις κάθε τόσο,
θὰ καταντήσης γρήγορα καθὼς τὴν Ὀθωνίστρα.

Φ.—Γιὰτὶ μοῦ τὸν ἐδώσανε, ζυλένιε μπακαλιάρο;
γὰρ τὴν κακὴ σου τὴν ψυχρή, γὰρ τὸν κακὸ σου φλάρο.
Κύττα τὴν Μοῦσαν Ἐρατῶ,
φιλομουσίας ὄνε...
τώρα δὲν φέρνει ξερατό...
τοῦ βάτεμ, ντίδα, μόνε.

Βλέπε, μεγάλη ντίδα,
τί παρασήμων στίβα
σκορπιέτ' ἐκεῖ καὶ ἐδῶ
χωρὶς καμμιὰ φειδώ.

Ἄνθος τῆς ἱπποσύνης δόξα τῆς Ρωμηοσύνης.

(Πρὸς τὸν Φασουλὴν ἱππῶται πλησιάζουν σταυρωμένοι,
μὲ μανδύας τυλιγμένοι,
καὶ ἀνυψόναται μεγάλη καὶ ἀργυρὸς χρυσὸς Σικηνή,
καὶ ὁ χρυσοὺς ἐπὶ Πηγᾶς περὶ τοὺς προσφωγεῖ.)

Φ.—Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς κυττάζω σταυρωμένους
τοὺς ποιητάς, τοὺς συγγραφεῖς, καὶ τοὺς γραμματισμένους.
Μετὰ μεγάλης μου χαρᾶς σὰς κατακαμαρώνω,
ποῦ πῆρατε τὸν ἀργυροὺν μὲ τὸν καινούριο χρόνο.

Λάμπων προβαίνει καὶ ὁ Φωκῆς,
ἤγουν ὁ Προδελέγγιος,
ὅπου μ' ἐμπνεύσεις τραγικὰς
εἶν' αἰωνίως ἔγκυος

Ὅποιον ἵπποτῶν πληθὺς...
χαιρέτω σήμερα καθεὶς
μουρμούρης καὶ θυμέρης.

Θαρροῦντες προχωρεῖτ' ἐμπρός,
μὲ τὸν Ἀντήλαγο λαμπρὸς
προβάλλει καὶ ὁ Πολέμης.

Ψάλλε μας ἀργυρόχως σὺ Μνημοσύνη μάνα,
λάμψε καὶ σὺ, Τσοκόπουλε, λάμψε καὶ σὺ, Νιρβάνα.
Ἰππόται φίλοι χαιρέτε καὶ ἡ τύχη μας ἀνοίγει...
ἀπλώσε τὸν μανδύα σου, βροντόφωνε Στρατήγη,
ποῦ γινε τώρα κτῆμα σου καὶ ἕνας τῆς Τήνου μύλος
καθὼς ἐκείνον τὸν γνωστὸν τῆς θεῆς μας τῆς Κοντύλως.

Σ' ὅλους δαφνόστρωτος ὁδός...
λαμπάτω, παλληκάρια,
καὶ ὁ Λάσκαρης ὁ κωμῳδὸς
μὲ τὰ Μαλλιά Κουβάρια.

Καὶ ὁ Ξενοπούλος τῆς Σάντρης προχωρεῖ μετὰ παιάνων,
ὁ σὲ μίαν μόνην ὥραν
τὴν γῆν παίζων, τὴν γῆν χάνων
εἰς τοῦ μπακαρᾶ τὴν ψώραν.

Εἰς τῶν ἵπποτῶν τὸ πλῆθος
δεῖξε τὸν σταυρὸ σου, Μπάμπη,
ποῦ πρὸ χρόνων καταλάμπει
εἰς τὸ λάσιόν σου στῆθος,
καὶ ἔπρεπε χρυσοῦν καὶ σένα
νὰ σὲ κάνουν σὰν καὶ ἐμένα.

Ἐγὼ χρυσοῦς, σεῖς ἀργυροῖ,
καὶ ὁ Κονδυλάκης προχωρεῖ,
νέος ἵπποτης Κρητικὸς, ἄλλος Καραμανίτης,
Λουκιανείου πνεύματος ἀφρίζων καμπανίτης,
καὶ λέγει πρὸς τοὺς ἄρχοντας καὶ ἵπποτας τῶν Μουσῶν:
κρασὶ τῆς Κύπρου θέλετε καὶ τῶν Συρακουσῶν;

Σήμερον ἀγαλλόμενος κυττάζω μὲ παράσημο
τὸν ποιητὴ τῆς Κατοχῆς, τὸν Βῆκο τὸν Γεράσιμο,
καὶ ὁμοίως ἀγαλλόμενος μαζί μὲ τοὺς ἐν τέλει
καὶ τὸν νεφελογεῖτονα κυττάζω Παγκνέλη.

Ποῖον χρυσοῦν καὶ ἐπάργυρον μᾶς καταυγάζει σέλας,
καὶ ὅρκον ὁμνύω σήμερα, συνάδελφοι, μεγάλον
ἔσθ' ὅντιον Ἰάκωβον τὸν ἐκ τῆς Κομποστέλας
πῶς ἔσθ' ὅντιον Ἰάκωβον τὸν ἐκ τῆς Κομποστέλας
καὶ σὺ, Δημητρακόπουλε, μουστακαλῆ μεγάλε,
γὰρ τὸ τρανὸ σου ροιζικὸ Πινδάρου στίχους βγάλε.

Τώρα κατήστραψε μ' ἐμᾶς
ὁ δόρυ πάλλων Παλαμάς,
σήμερα περιβάλλεται μανδύαν ἵπποσύνης
ὁ Καρκαδίτσας ὁ κομψός, ὁ λιγερός Δροσίνης.

Ἴδου τῶν Πατρίων θερμὸς θιασώτης,
Δαμβέργης ἵπποτης.
Καὶ ταῦτος γαυλίζει,
καὶ τοῦτον στολίζει
μανδύας, σπαθί,
νὰ μὴ βασκαθῇ.

Τῆς Πολιτείας τίμιον τιμήσετε στολίδι,
ὅπου δὲν εἶναι μάταιον σὰν τᾶλλα τὰ λιλά...

γεραίρω μὲ παράσημο καὶ τὸν Μωραϊτίδη,
καὶ ἐξίσταμαι καὶ ἐκπλήσσομαι πῶς ἔκανε κοιλιά.

Χειροτονεῖται σήμερον ἐπάξιος ἵπποτης
Πορφύρας ὁ καὶ Σύψωρας, καὶ ὁ κύριος Ἀζιώτης.
Ἀπ' ἄκρη σ' ἄκρη ἵπποτισμός, καὶ βλέπω ν' ἀναθάλη
σὰν καὶ ἄλλοτε περικαλλὴς ἡ τῶν Μουσῶν νεότης,
μὰ καὶ τὸν Ἀργυρόπουλο, τῆς Σμύρνης τὸν Μιχάλη,
ἵπποτην τώρα τὸν φιλεῖ τῆς Μιχαλοῦς ἵπποτης.

Ἐν ἵπποσύνῃ σύντροφοι, χαρὰ σας καὶ χαρὰ μου,
ἐλάτε νὰ γιορτάσουμε παράποτε φαιδροί,
καὶ πάρτε σεῖς τὴν λύρα σας καὶ ἐγὼ τὸν ταμπουρά μου,
καὶ πᾶμε στὸν Πρωθυπουργὸ καὶ στὸν Ἀλεξάνδρη.

Καλὴμερα καλὴμερα... στὰ γράμματα ρουσφέτια...
καὶ ἔς γλυκοτραγουδήσουμε τοὺς θεοὺς τοὺς ἀφεντάδες,
ὅπου καὶ ἐγὼ δὲν ξέρω πῶς τοὺς ἤλθε σκέψις τέτοια
νὰ δώσουνε παράσημα καὶ στοὺς καψο-Σοφτάδες,
ποῦ καβδαλοῦν καὶ χαιρόνται, πεζεύουν καμαρόνουν,
καὶ ἔπου πατεῖ τὸ πόδι των χρυσάφια ξεφυτρώνουν.

ὦ τῶν τροπαίων τῶν χρυσῶν!..
δέστε με, τροβαδούροι,
καββάλ' ἀπάνω στῶν Μουσῶν
τὸ φτερωτὸ γαϊδούρι.

Μ' ἐμὲ τρυφήσετε καὶ σεῖς
σὲ τίτλων ἀφειδίαν,
ἀπλὸν σήμερα θρασὺς
μικρὸν ζουρλομανδύαν.

Καὶ βλέπω τσαλαπετεινοὺς
καὶ σταυροφόρους ψάλτας,
καὶ ἵπποτας χαιρέτῳ κλεινοὺς
τῆς Ρόδου καὶ τῆς Μάλτας.

Μεγάλου τίτλου σήμερα τὸ βάρος μᾶς βαρύνει,
κάθε καλὸ, συνάδελφοι, θάνατ' ἔμπροστί μας πρόχειρο,
θὰ τρώμε σούπαις ποῦ καὶ ποῦ καθὼς οἱ Μανδραῖνοι
ἀπὸ φωλιαῖς χελιδονῶν, ἀλλὰ καὶ ἀπὸ σκαντζόχοιρο.

Τιμὰ καὶ λίπη τοῦ λοιποῦ μᾶς καρτεροῦν μεγάλα,
καὶ ἂν τώρα τύχη νάχη
κάποιος ἀπ' ὅλους παχὺ,
θὰ λένε πῶς τ' ἀπέκτησε μὲ τῶν Μουσῶν τὸ γάλα.

Καὶ ἂν ἀδικήθῃ καὶ κανεὶς ἐργάτης τοῦ καλὰμου
καὶ τὸ νὰ ζῇ χωρὶς σταυρὸ καὶ τὸν πειράζει,
προθύμως τὰ παράσημα τοῦ δῖου τὰ δικά μου,
καὶ ἐγὼ μ' ἐρωτᾷ καὶ ἀσταύρωτος νὰ ζῶ χωρὶς μαρὰζι.

Εὐτυχίας ἀνελπίστου μᾶς ἐξέλτε χάρις,
καβδαλίσετε τὴν πούλια,
ἔμπρός ἐγὼ καὶ πίσω σεῖς
στοῦ Παγιάσου τὰ καπούλια,
καὶ σεῖς εὐχόμεαι τοῦ χρόνου μεγαλήτερη τιμή,
νέους τίτλους ἵπποσύνης καὶ ἀπὸ ταίπουρα ζουμί.

Παπαδομανίτης, μὰ ψυχὴ, ποῦ μέσα σ' ἐξωκλήσια
καὶ σ' ἐρημιαῖς τὴν ἔφευγε κατάνυξις περίσσια.
Καὶ ἡ Σκιαθὸς δὲν θὰ ξαναῖδῃ στὴν ἀκροθαλάσσιά της
νὰ κάθετ' ἕνας ἀσκητής,
νὰ κάθετ' ἕνας ποιητής,
ἕνας γὰρ φωτοστέφανο πνευματικὸς ἐργάτης.